

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/10/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816010599
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8816010599.5

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.10.2019, v trestnej veci obžalovaného L. Z., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 13T 160/16 zo dňa 10.10.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného L. Z..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného L. Z. vinným v bode 1. a 2. rozsudku z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona a v bode 3. rozsudku z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona a to na tom skutkovom základe, že

1./ dňa 29.09.2015, vo Vranove nad Topľou, sa ústne dohodol s poškodeným B. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom ul. Y. XXX/XX, C. I., na sprostredkovaní kúpy troch mobilných telefónov zn. IPHONE 6, pričom postupne od poškodeného vylákal sumu vo výške 1.500,00 EUR na kúpu mobilných telefónov, avšak tieto mobilné telefóny poškodenému doposiaľ nedodal a taktiež mu ani nevrátil peniaze, čím takto svojím konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a pre poškodeného B. spôsobil škodu vo výške 1.500,00 EUR,

2./ dňa 24.10.2015, prostredníctvom B. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. nad L., ul. Z. č. XXXX/XX, ktorý v presne nezistenom čase pred predajňou NAY, na prvom poschodí v OC MAX, so sídlom na ul. Vihorlatskej č. 2/A v Prešove, prevzal finančnú hotovosť v sume 1.200,00 EUR od poškodenej E. Y., za ktorú mal z uvedenej predajne NAY doniesť 3 ks lacnejších mobilných telefónov zn. Apple - Iphone 6S, kde po prebratí finančnej hotovosti vošiel do predajne NAY v Poprade, kde sa mal dostaviť obžalovaný L. Z., ktorý finančnú hotovosť vo výške 1.200,00 EUR od B. R. prebral a tieto telefóny z predajne NAY v Poprade mal vydať, čo sa ale nestalo, čím tak uviedol do omylu E. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom okr. I., G. L., L. V. č. XXX a spôsobil jej tak škodu vo výške 1.200,00 EUR,

3./ dňa 02.03.2016, vo Vranove nad Topľou, uviedol do omylu poškodeného L. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. nad L., W. č. XX/X a to tým spôsobom, že od neho prevzal 2 ks mobilných telefónov zn. Iphone 5S gold a Iphone 6 s príslušenstvom, za účelom ich odblokovania, pričom obžalovaný uvedené mobilné telefóny s príslušenstvom predal poškodenému za celkovú sumu vo výške 750,00 EUR ešte koncom mesiaca február 2016, kde už v čase ich preberania späť, za účelom ich odblokovania, vedel, že v dohodnutom termíne t. j. do 04.03.2016 ich nevráti, nezabezpečí ich odblokovanie a ani nevráti finančnú hotovosť, ktorú si od poškodeného prevzal pri ich predaji, čím spôsobil poškodenému L. F. škodu vo výške 750,00 EUR.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný odvolanie, ktoré dodatočne prostredníctvom ustanoveného obhajcu aj písomne odôvodnil v rozsahu - čo do výroku o vine vo vzťahu

k bodu 1,2 skutku rozsudku, okrem bodu 3. výroku rozsudku, nakoľko voči nemu vykonal vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a v súlade s tým aj voči celému výroku o treste. Po stručnej rekapitulácii skutočností - plynúcich z obsahu výpovedí svedkov L. a R., Y., R., N.. Y., ale predovšetkým svedka Karpáča, o ktoré súd prvého stupňa oprel záver o vine obžalovaného v bodoch 1,2 rozsudku a na to nadväzujúci výrok o treste uviedol, že s uvedenými závermi nestotožňuje a považuje ich za nesprávne, keďže ako to plynie z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, tieto sú podľa neho opreté len o domnienky, ktoré navyše nevyplývajú z vykonaného dokazovania a podľa jeho názoru domnienky súdu nepostačujú a nemôžu byť základom pre uznanie viny - preto v tomto konaní nebolo jednoznačne a bez pochybnosti preukázané pri skutkoch 1 a 2 obžaloby jeho konaním naplnenie všetkých pojmových znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona.

V prípade skutkov 1 a 2 obžaloby mal skutočný záujem pre poškodených sprostredkovať kúpu mobilných telefónov, nekonal v úmysle poškodeným telefóny nedodať, získaný peňažný obnos si ponechať a spôsobiť im tak finančnú škodu - tento záver súdu je len domnienkou a nevyplýva z vykonaného dokazovania. V prípade skutku 2 rozsudku poukázal na to, že poškodená Y. finančné prostriedky v sume 1.200,- EUR neodovzdala jemu, ale jej neznámemu mužovi, ktorého on od začiatku označil ako svedka R. a čo potvrdil aj svedok R., že aj poškodená žiadala od neho - R., ak nie sú mob. telefóny, vrátenie peňazí, no ten ju mal presvedčiť, že mobilné telefóny prídu, no ak peniaze vráti, telefóny nebudú dodané, a preto poškodená tomuto pánovi uverila. K týmto skutočnostiam, však výpoveď svedka R. použiteľná pre účely trestného konania nebola zabezpečená, nakoľko svedok R. nebol opätovne vypočutý po vznesení obvinenia a ani na hlavnom pojednávaní. Pre zákonné a spravodlivé posúdenie viny aj v skutku 1 rozsudku je kľúčové vypočutie svedka R., ktorému odovzdal finančné prostriedky, ktoré prevzal od poškodeného L.. Preto bez vypočutia svedka R. na hlavnom pojednávaní nie je možné urobiť záver o vine v oboch označených skutkoch rozsudku. Opakovane navrhoval vypočutie svedka R., tiež súdu uvádzal, že má vedomosť o tom, že svedok R. sa zdržiava vo Vranove nad Topľou (na Rodinnej oblasti). Napriek tomu súd nezabezpečil vypočutie navrhovaného svedka a na hlavnom pojednávaní bola len oboznámená jeho výpoveď vo vzťahu ku skutku 1 obžaloby. Navrhoval aj vykonanie konfrontácie medzi obžalovaným a svedkom R. a navrhoval konfrontáciu medzi obžalovaným a svedkyňou R.. Prvostupňový súd tieto dôkazy nevykonal. Práve v súlade so zásadou kontradiktórnosti hlavného pojednávania, zásadou verejnosti a zásadou ústnosti by mali byť súdu dôkazy predkladané vo verejnom súdnom konaní zásadne ústne s tým, že čítanie výpovedí svedkov z prípravného konania by malo byť skôr výnimočné a v nevyhnutných prípadoch. Vzhľadom na všetky hore uvedené skutočnosti nesúhlasí s rozhodnutím súdu, na základe ktorého bol odsúdený zo spáchania v bode 1 a 2 rozsudku pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona a v bode 3 rozsudku prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov a 8 mesiacov, a navrhol, aby krajský súd, ako súd odvolací, po preskúmaní napadnutého rozsudku v napadnutom rozsahu na základe ust. § 321 ods. 1 písm. a/,b/,c/,d/,e/ Tr. por. zrušil rozsudok prvostupňového súdu a zo skutkov uvedených v bode 1 a 2 obžaloby ho oslobodil spod obžaloby a zo skutku uvedeného v bode 3 obžaloby uznal vinným zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona a upustil od ukladania súhrnného trestu.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré nebolo odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, pričom dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Prvostupňový súd totižto vykonal dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy potom vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu preto urobil zákonom zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil, preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje. Len pre úplnosť potom vo vzťahu k skutku pod bodom 2. rozsudku doplnil dokazovania čítaním listinných dôkazov a to z dôvodu a v rozsahu ako bude nižšie rozvedené.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný, krajský súd nemá dôvod opätovne rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na

podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a o druhu trestu ako aj jeho výmery tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolačí súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu trestu a jeho výmery.

V tejto súvislosti je potom potrebné zdôrazniť, že podstatný obsah odvolacích námietok, ktorými obžalovaný argumentoval, už predniesol v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa vyčerpávajúcym spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj odvolací súd osvojil. Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného L. Z..

Aj krajský súd rovnako ako súd prvého stupňa má za to, že rozhodujúcimi dôkazmi pre ustálenie skutkového stavu v prípade čiastkových útokov pokračujúceho (žalovaného) trestného činu v skutku 1. a 2. rozsudku boli výpovede svedkov poškodených B. Tkáča a E. Y. a svedkov S. R. a B. R. (priamo prítomných pri komunikácii obžalovaného s poškodenými) včítane svedka N. L. Y., z ktorých bez rozumných pochybností vyplynul záver, že obžalovaný L. Z. bol tým, kto poškodených v prítomnosti menovaných svedkov za vopred vyplatené finančné prostriedky ponúkol zabezpečenie značkových mobilných telefónov za výhodnejšiu cenu ako bola ich skutočná trhovú hodnotu.

V prvom prípade (skutok 1. rozsudku), ako to vyplýva z výpovede svedka poškodeného B. L. a svedkov S. R., s menovanými komunikoval len obžalovaný, ktorý im vysvetlil, za akých podmienok vie mobilné telefóny zadovážiť, pričom finančné prostriedky ním určené vždy odovzdávali len jemu. Obžalovaný sám priznáva prevzatie celkovej sumy 1.500,- Eur, ktorú však neprevzal naraz, ale po častiach, čo potvrdzujú aj svedok poškodený B. L. a svedkyňa S. R.. Obaja menovaní potom zhodne uviedli, že pri prvotnej komunikácii s obžalovaným nikdy nespomínal, že zadováženie mobilných telefónov len sprostredkováva a že tieto v skutočnosti má zobrať na svoje meno (objednať) tretia osoba, ktorej za tým účelom mal obžalovaný odovzdávať peniaze, ktoré od nich priebežne preberal a už vôbec nikdy predtým - ani počas odovzdávania peňazí - neuviedol, že tou treťou osobou mal byť svedok B. R..

Sám svedok R. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní (dňa 27.05.2016) jednoznačne poprel, aby svedkyňa S. R., či poškodeného L. vôbec poznal a nie to, aby pre nich mal zabezpečiť nejaké telefóny, či dokonca predtým od obžalovaného prevziať na ten účel ich peniaze. Práve obžalovaný mal u neho dlh, lebo mu dal na predaj svoj telefón, ktorý nepotreboval, ale obžalovaný mu doposiaľ telefón nevrátil a nedal mu ani peniaze.

Z uvedeného je potom možné uzavrieť, že obrana obžalovaného nemá oporu vo vykonaných dôkazoch, ktoré by verifikovali jeho tvrdenie, že všetky finančné prostriedky, ktoré vždy v prítomnosti svedkyne R. prevzal od poškodeného L., aj skutočne odovzdal svedkovi R., ktorý mal obžalovaným sľúbené mobilné telefóny pre poškodeného zakúpiť (objednať) na svoje meno.

Rovnako tak aj v druhom prípade (skutok č. 2 rozsudku) poškodená E. Y., ale hlavne svedok B. R. potvrdzujú, že obžalovaný (a nie svedok R.) opísal, akým spôsobom vie prostredníctvom „neznáameho pána“ zabezpečiť lacnejšie mobilné telefóny, za ktorého sa mal pred nimi aj opakovane zaručiť, že mu môžu plne dôverovať, no nikdy ho pred nimi ako B. R. nepredstavil a ani samotný B. R. sa im nepredstavil menom a ani priezviskom. Aj keď v tomto prípade obžalovaný osobne (fyzicky) neprebral finančné prostriedky od poškodenej Y. v sume 1.200,- Eur, tak výšku tejto sumy nikdy nespochybnil.

Preto obaja svedkovia E. Y. a svedok B. R. zhodne (a to dôvodne) považovali obžalovaného za osobu, ktorá zabezpečuje „vybavuje“ zadováženie telefónov, čo zodpovedá vyjadreniu svedkyne poškodenej E. Y., keď uviedla, že po odovzdaní peňazí „neznámemu pánovi“ jej ešte v nákupnom centre volal obžalovaný Z., že za tie peniaze (1.200,- Eur) vie zabezpečiť nielen 2, ale až 3 mobilné telefóny.

Napokon poškodená E. Y., keď telefóny neboli zabezpečené, komunikovala len s obžalovaným Z., lebo s R. prerušila akýkoľvek kontakt. Počas komunikácie s obžalovaným tento nikdy nespomínal vôbec tretiu osobu. Dokonca jej raz poslal aj číslo účtu svojho otca, odkiaľ jej mal poukázať peniaze za mobilné telefóny. Až po náhodnom stretnutí a komunikácii so svedkom R., ktorý mal tiež na obžalovaného naliehať, aby vrátil peniaze, resp. dodal telefóny, začal obžalovaný tvrdiť (prostredníctvom svedka R.), že za všetko zodpovedá (peniaze si ponechal a telefóny neobjednal) ten neznámy muž. V zhode a bez rozporov s doposiaľ uvedeným potom vyznieva aj výpoveď N.. Y., otca poškodenej, ktorý sa o tom dozvedel od nej.

K argumentácii obžalovaného, že v oboch prípadoch bol len sprostredkovateľom pre zadováženie mobilných telefónov a za všetko zodpovedal svedok R., ktorý na ten účel mal prevziať peniaze, žiadnym spôsobom potom neverifikuje vykonané dokazovanie. Neboli totižto produkované žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo, že svedok R. v rozhodnom období, v čase kedy skutky mali byť spáchané a to v dňoch od 29.09.2015 a dňa 24.10.2015 - sa vôbec pokúsil tieto mobilné telefóny zakúpiť, či objednať.

Tento záver potom potvrdzujú správy spoločnosti O2 Slovakia na č.l. 441 (skutok č. 1) a spoločnosti NAY, a.s. (skutok č. 2) na č.l. 443, 456, ktoré boli krajským súdom v rámci doplnenia dokazovania na verejnom zasadnutí prečítané.

Spoločnosť O2 Slovakia, s.r.o., oznámila, že B. R. nie je a ani nebol registrovaným v databáze zákazníkov spoločnosti s kúpou telekomunikačného zariadenia a spoločnosť NAY, a.s., zase potvrdila, že zákazník B. R. sa v dňoch 19.09.2015 dvakrát a jedenkrát dňa 20.09.2015, teda minimálne desať dní pred spáchaním prvého skutku (od 29.09.2015), pokúsil prostredníctvom internetového obchodu - tzv. eshopu - objednať z domu bližšie nešpecifikovaný tovar, cez spoločnosť QUATRO na splátky, kde ani v jednom prípade objednávky neboli dokončené.

Súčasne zo správ označených spoločností vyplynulo, že obžalovaný L. Z., ak aj bol ich zákazníkom, v období kedy mali byť skutky spáchané, si nezakúpil (neobjednal) tovar - mobilné telefóny (zn. iPhone), ktoré sľúbil zabezpečiť pre poškodených.

V tejto súvislosti je potom potrebné zvýrazniť, čo obranu obžalovaného v oboch prípadoch zásadne spochybňuje, že práve obžalovaný mal opakovane poškodených presvedčať o výhodnosti zabezpečenia telefónov cez neho za zvýhodnenú cenu oproti cene trhovej, a to práve preto, lebo budú objednané, resp. zakúpené na meno svedka R., resp. "neznámeho pána", ktorý však potrebuje peniaze vopred, aby nimi vyplatil akontáciu a poplatky za objednanie tohto tovaru.

Z doposiaľ uvedeného je potom možné v súhrne uzavrieť, že obžalovaný už v čase, kedy ponúkal poškodeným možnosť získať značkové mobilné telefóny za zvýhodnenú cenu oproti trhovej cene bez rozumných pochybností, sa nemohol spoliehať (hlavne v druhom prípade) na to, že za finančné prostriedky prevzaté od poškodených svedok R. zabezpečí (vie zabezpečiť) mobilné telefóny tak, že ich objedná za sumu akontácie a poplatkov na svoje meno. Naopak bolo dokázané, že svedok R. v tom čase takúto aktivitu v spoločnostiach O2 a NAY ani nevyvíjal - ani sa o to nepokúsil. Rovnako nebolo dokázané, aby tieto finančné prostriedky vôbec odovzdal svedkovi Karpáčovi v prvom prípade, resp. si svedok R. (bez motívu k takému to konaniu) v druhom prípade ponechal tieto finančné prostriedky, keď ich ihneď mal odovzdať obžalovanému, aj keď to vo svojom vyjadrení obžalovaný na hlavnom pojednávaní popieral.

Napokon za nepresvedčivé je možné považovať aj vysvetlenie obžalovaného, na čo správne poukázal aj súd prvého stupňa, akým spôsobom mu mal svedok R. v druhom prípade z finančných prostriedkov prevzatých od svedkyne poškodenej E. Y., splatiť dlh u svedka L. za prevzaté peniaze (a nedodané mobilné telefóny) a súčasne tým vlastne sám priznal zisťnú pohnútku spočívajúcu v tom, že finančné prostriedky svedkyne Y. nemali byť výlučne použité pre nákup telefónov pre poškodenú, ale od začiatku aj pre získanie majetkového prospechu pre seba (či iného - L.), čo ho samého usvedča z podvodného konania už v čase, kedy spôsob zabezpečenia telefónnych mobilov mal len opísať (ponúkať) svedkovi R..

Takto ustálené dokazovanie a skutočnosti z neho plynúce potom podľa názoru krajského súdu nie je možné považovať len za domnienky, ako to namieťa v odvolaní obžalovaný. Tieto skutočnosti

preukazujúce skutkové okolnosti, ktoré sa premietli do znenia oboch skutkov 1. a 2. rozsudku - majú ako to už bolo skôr sumarizované oporu vo výpovediach svedkov poškodených a svedkov R. a R., ale aj svedka R., ktoré sa obsahovo bez vážnejších rozporov navzájom dopĺňajú, včítane listinných dôkazov.

Neobstojí ani námietka obžalovaného, že len oboznámením obsahu výpovede svedka R. z prípravného konania na hlavnom pojednávaní, bez jeho výpovede, konfrontácie obžalovaného s menovaným svedkom ako aj medzi ostatnými svedkami a svedkom R. na hlavnom pojednávaní, nebolo možné riadne uzavrieť dokazovanie a verifikovať tak výpovede svedkov ako aj obranu obžalovaného, čím malo takýmto postupom súdu dôjsť k porušeniu zásad kontradiktórnosti a zásad verejnosti a ústnosti vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a preto nemohol byť ani náležite zistený skutkový stav.

Krajský súd totižto po preskúmaní obsahu spisového materiálu a to hlavne z pohľadu možnosti obžalovaného uplatniť právo na obhajobu za súčasného zachovania zásad kontradiktórnosti, túto argumentáciu obžalovaného nepovažuje za dôvodnú.

Obžalovaný mal totižto počas dokazovania ako v prípravnom konaní, tak aj v konaní pred súdom plne vytvorené podmienky pre uplatnenie práva vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam mu kladeným za vinu a k dôkazom o nich ako aj právo predkladať dôkazy vlastné.

Už v prípravnom konaní mal možnosť zúčastniť sa opakovaných výsluchov svedkov po vznesení obvinenia a to svedkov L. a R. dňa 26.05.2016, ale hlavne výsluchu svedka R. dňa 27.05.2016, ktorý vo vzťahu ku skutku 1. rozsudku jednoznačne poprel prevzatie akýchkoľvek finančných prostriedkov za účelom kúpy mobilných telefónov pre niekoho iného a už nie vôbec v sume 1.500,- Eur a súčasne odkázal aj na svoju predchádzajúcu výpoveď, kde jednoznačne potvrdil, že peniaze od Y. odovzdal obžalovanému bezprostredne potom, čo odišli z nákupného centra, čo obžalovaný na hlavnom pojednávaní zásadne popieral.

Rovnako tak obžalovaný mal možnosť byť účastný na výsluchu týchto svedkov aj na hlavnom pojednávaní, vypočúvať ich, byť s nimi konfrontovaný, kde túto možnosť využil len vo vzťahu k svedkovi R. a to aj napriek tomu, že pred výsluchom svedka L. na hlavnom pojednávaní dňa 22.11.2017 bol v pojednávacej miestnosti, no túto na vlastnú žiadosť opustil. Rovnako tak nebol účastný výsluchu svedkyne S. R. a taktiež sa nezúčastnil ani čítania výpovede svedka R. zo dňa 27.05.2016 dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní dňa 27.06.2018, ktoré sa konalo v jeho neprítomnosti, po jeho predchádzajúcej výslovnej žiadosti, aby sa konalo bez jeho účasti, a to aj po predchádzajúcom poučení súdom, že môže v jeho neprítomnosti vykonať dokazovanie napríklad výsluchom svedkov, či čítaním výpovedí svedkov z prípravného konania.

Z uvedeného plynie podľa názoru krajského súdu záver, že aj bez výsluchu svedka R. na hlavnom pojednávaní, či jeho konfrontácie s obžalovaným, resp. svedkami bolo možné v danom prípade v náležitom rozsahu ustáliť skutkový stav tak, aby bol aj správne právne posúdený a to bez toho, aby bolo zistené závažné procesné pochybenie v postupe súdu prvého stupňa v konaní predchádzajúceho vyhlásení rozsudku, najmä, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obžalovaného. Krajský súd aj z toho dôvodu opätovne nerozhodol o návrhu obžalovaného na vypočutie svedka R. v rámci odvolacieho konania a vykonania konfrontácií s ním, keďže o totožnom návrhu už rozhodol súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní jeho zamietnutím.

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené podľa krajského súdu takto ustálené konanie obžalovaného, preto nie je možné hodnotiť inak, ako konanie motivované získať pre seba majetkový prospech (obohatiť sa) na úkor poškodených tým, že za finančné prostriedky, ktoré mu vopred vyplatili, im zabezpečí značkové mobilné telefóny za výhodnejšiu cenu ako je trhová, aj keď už vopred vedel, že tieto pre nich zabezpečiť nedokáže a finančné prostriedky si ponechá, čím svojím konaním v oboch skutkoch (čiastkových útokoch) naplnil všetky pojmové znaky skutkovej podstaty pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, keďže svojím konaním spôsobil aj väčšiu škodu (§ 125 ods. 1 Tr. zákona) - celkovo 2.700,- Eur (2.660,- Eur).

Len pre úplnosť krajský súd vo vzťahu k skutku 3. rozsudku považuje za potrebné uviesť, že vo vzťahu k výroku o vine tohto skutku v konaní pred súdom prvého stupňa nebolo vykonávané dokazovanie, pretože obžalovaný, potom čo bol poučený o jeho práve urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v ustanovení §

257 ods. 1 Tr. poriadku, ako aj poučenie o následkoch vyhlásenia podľa ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/, vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v bode 3. obžaloby. Potom čo kladne zodpovedal na otázky uvedené v ust. § 333 ods. 3 písm.c/, d/, e/, f/, g/, h/ Tr. poriadku, súd podľa § 257 ods. 7 Tr. poriadku vyhlásenie obžalovaného prijal a podľa § 257 ods. 8 Tr. poriadku rozhodol, že dokazovanie v rozsahu vo vzťahu skutku 3 obžaloby, v akom sa obžalovaný priznal, nevykoná a vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Na podklade doposiaľ uvedeného preto krajský súd konštatuje, že správne zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá aj súdom prvého stupňa jeho správna právna kvalifikácia a to v konfrontácii s právnym posúdením konania obžalovaného za všetky tri skutky prokurátorom v obžalobe.

Súd prvého stupňa totižto na rozdiel od obžaloby, v ktorej všetky skutky boli právne kvalifikované ako jeden pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona dospel k záveru, že takéto podvodné konanie obžalovaného treba posúdiť ako pokračovací prečin podvodu len v prípade skutkov 1. a 2. tohto rozsudku, keďže len tieto skutky nielenže napĺňali rovnakú skutkovú podstatu trestného činu, ale ich spáchanie bolo vedené jednotným zámerom (subjektívna súvislosť), ale boli spojené aj rovnakým spôsobom uskutočnenia, a súčasne aj súvislosťou časovou ako aj v predmetom útoku (objektívna súvislosť), pričom medzi ich spáchaním uplynula len doba necelého jedného mesiaca, lebo skutok uvedený pod bodom 1. rozsudku bol obžalovaným spáchaný od dňa 29.09.2015 a skutok 2. tohto rozsudku zas presne dňa 24.10.2015.

Na druhej strane skutok 3. tohto rozsudku bol spáchaný až dňa 02.03.2016, teda medzi spáchaním prvého z tejto trojice skutkov a posledným skutkom uplynula doba skoro 6 mesiacov, pričom medzi spáchaním prvých dvoch skutkov tohto rozsudku uplynula len doba necelého jedného mesiaca, teda len niekoľkých týždňov a zároveň sa takisto vyznačoval rovnakým spôsobom spáchania, že z tohto dôvodu súd prvého stupňa dospel k záveru, že skutok 3. tohto rozsudku je potrebné považovať za samostatný prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona.

S touto právnou úvahou okresného súdu sa krajský súd úplne nemohol stotožniť, aj keď tento záver je vecne správny - neposudzovať čiastkové útoky v skutkoch 1. a 2. obžaloby, vrátane skutku 3. obžaloby zo dňa 02.03.2016 ako jeden trestný čin - no z iného dôvodu - ako nenaplnenia objektívnej súvislosti v čase spáchania jednotlivých útokov ako to uzavrel súd prvého stupňa, ale predovšetkým pre nenaplnenie jednotiaceho zámeru v spôsobe spáchania jednotlivých útokov - nakoľko v prvých dvoch skutkoch obžaloby, tzv. modus operandi - spočíval v uvedení poškodených do omylu tak, že im za výhodných podmienok zabezpečí mobilné telefóny za podmienky, že mu vopred zaplatia ním stanovenú sumu, ktorá mala prestavovať ich konečnú hodnotu, aj keď už v čase prevzatia platby vedel, že tieto nezabezpečí. No v prípade skutku 3. obžaloby mal uviesť do omylu majiteľa záložne tak, že po prevzatí telefónov, ktoré mu predtým na základe zmluvy riadne predal a s prísľubom ich odblokovania, už mu ich nevrátil.

Správne preto súd prvého stupňa ako už bolo konštatované, tretí skutok rozsudku kvalifikoval ako samostatný trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona.

Krajský súd ani po posúdení výroku o treste nezistil žiadne skutočnosti svedčiacie v prospech obžalovaného, z dôvodu ktorých by bolo potrebné preskúmaný výrok odvolaním napadnutého rozsudku zrušiť a ukladať trest nový. Preto považuje trest uložený obžalovanému okresným súdom za zákonný a vecne správny, napĺňajúci účel trestu definovaný ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona.

Okresný súd správne pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmere nielen zohľadnil základné kritéria upravené ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ale ich aj správne aplikoval. Hodnotil teda všetky okolnosti spáchaného skutku, spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, taktiež na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy (§ 34 ods. 4 Tr. zákona).

V rámci tohto postupu potom okresný súd správne ustálil prevahu príťažujúcich okolností (§ 37 písm. m/ Tr. zákona - bol už za trestný čin odsúdený), bez zistenia okolností poľahčujúcich (podľa § 36 Tr. zákona).

Pri určení druhu trestu a jeho výmery v danom prípade, rovnako ako okresný súd aj krajský súd považoval za rozhodujúcu skutočnosť - osobu obžalovaného - a to hlavne jeho trestnoprávnu a priestupkovú minulosť. Faktom je okresným súdom ustálená skutočnosť, že obžalovaný už bol pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti 2-krát súdne trestaný, pričom aj keď v prvom prípade (OS Vranov nad Topľou sp.zn. 2T/142/06) sa sice na neho hľadí, ako by nebol odsúdený, to však neznamená, že by bola „zahladená“ skutočnosť, že bol právoplatne uznaný vinným zo spáchania úmyselnej trestnej činnosti.

Rozhodnou okolnosťou podmieňujúcou rozhodnutie súdu o uložení ako druhu trestu, trestu odňatia slobody, v danom prípade však bolo zistenie, že obžalovaný sa všetkých troch žalovaných skutkov dopustil v čase plynutia skúšobnej doby určenej na 4 roky (mala plynúť do 12.09.2018) pri podmienечnom odklade výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov s probačným dohľadom mu uloženého rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/188/2013 zo dňa 11.09.2014 (právoplatný v rovnaký deň) pre zločin podvodu podľa § 20, § 221 ods. 1, 3 písm. a/ Tr. zákona a iné, pričom zo spôsobu spáchania tejto trestnej činnosti v porovnaní s trestnou činnosťou v posudzovanom prípade je zrejmé, že sa dopustil pomerne rozsiahleho - 15 skutkov, druhovo totožného protiprávneho konania (trestného činu podvodu), vykonaného obdobným spôsobom v pomerne dlhom období od februára 2011 do septembra 2012. Zo spôsobu vykonania týchto skutkov okrem iného vyplýva, že obžalovaný uviedol do omylu poškodených, že sám spĺňa podmienky solventnosti pre poskytnutie pôžičky, úveru na zakúpenie tovaru, resp. na to zneužil osobné údaje iných osôb bez ich vedomia, ktoré túto podmienku solventnosti spĺňali a ktoré ešte predtým podviedol tak, že ich osobné údaje (občiansky preukaz) si od nich vyžiadal za tým účelom, že im zabezpečí výhodnú prácu v zahraničí za primeraný poplatok.

Opierajúc sa o uvedené je preto zrejmé, že obžalovaný predchádzajúcu šancu na vykonanie trestu odňatia slobody na slobode zjavne nevyužil a úmyselného podvodného konania sa dopustil opäť a to aj pod hrozbou premeny podmienечného trestu na nepodmienечný s vopred premysleným plánom, ako podviesť poškodených a obohatiť sa na úkor ich finančných prostriedkov.

Uvedené len dopĺňa priestupková minulosť obžalovaného, kde podľa registra priestupkov má 19 záznamov, čo vo svojom súhrne už doposiaľ uvedeným svedčí o obžalovanom ako o osobe (páchateľovi), ktorý zjavne nerešpektuje základné spoločenské normy správania a svojim správaním opakovane porušuje zákon a to v takej intenzite - závažnosti konania, že ním napíňa skutkové podstaty trestných činov, uvedených v osobitnej časti Tr. zákona.

Práve tieto zistenia potom vedú rovnako ako okresný súd aj krajský súd k záveru, že v danom prípade nebolo možné pôsobiť na obžalovaného inak ako trestom odňatia slobody spojeným s jeho výkonom.

Okresný súd tiež pred určením výmery trestu zákonným spôsobom ustálil, že v danom prípade boli splnené podmienky pre ukladanie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zákona za podmienok podľa § 41 ods. 1 Tr. zákona a to vo vzťahu k trestu uloženému obžalovanému L. Z. trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/32/2018 zo dňa 12.03.2018, obžalovanému oznámený doručením dňa 20.04.2018, právoplatný 25.05.2018, keďže skutkov v posudzovanom prípade sa dopustil v dňoch 29.09.2015, 24.10.2015 a 02.03.2016 a teda skôr ako bol odsúdený obžalovaný (za inú trestnú činnosť označeným trestným rozkazom).

Z pohľadu doposiaľ uvedeného, potom krajský súd rovnako ako okresný súd má za to, že v danom prípade naplnenie účelu trestu (§ 34 ods. 1 Tr. zákona), ktorým je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom jednak z hľadiska individuálnej prevencie tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho prevýchovu k tomu, aby viedol riadny život, ako aj generálnej prevencie, aby takto uložený trest súčasne iných odradil od páchania trestných činov, a trest zároveň vyjadril morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, je obžalovanému uložený trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom vo výmere 2 rokov a 8 mesiacov trestom primeraný a to aj z pohľadu predpokladanej premeny už skôr uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov (v inej trestnej veci Okresný súd Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/188/2013).

Zákonom zodpovedajúci spôsobom bol obžalovaný za splnenia podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona aj určený spôsob výkonu uloženého trestu odňatia slobody a to v ústave s minimálnym stupňom

stráženia, keďže v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním predmetných skutkov nebol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody.

Na záver a nad rámec uvedeného v súvislosti s hodnotenými podmienkami pre ukladanie súhrnného trestu v danom prípade ešte krajský súd posudzoval skutkové okolnosti, ktoré nastali až po vyhlásení rozsudku okresným súdom v danej veci a to v priebehu odvolacieho konania. Krajský súd totižto zistil, že obžalovaný v priebehu odvolacieho konania bol 2-krát súdne trestaný a to trestným rozkazom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/63/2019, právoplatným dňa 26.03.2019 a trestným rozkazom Okresného súdu Košice-okolie, sp. zn. 5T/5/2019 z 14.06.2019, právoplatný 04.07.2019.

Vzhľadom na to, že v danom prípade sa žalovanej trestnej činnosti obžalovaný zjavne dopustil ešte pred právoplatným odsúdením pre inú trestnú činnosť bolo potrebné ustáliť, či nie sú splnené podmienky podľa § 42 ods. 1 Tr. zákona pre ukladanie súhrnného trestu aj vo vzťahu k trestom uloženým obžalovaným posledne označenými rozhodnutiami Okresného súdu Bardejov a Okresného súdu Košice - okolie

V tejto súvislosti k ukladaniu súhrnného trestu krajský súd najsamprv poznamenáva. Ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol slovenským súdom prvého stupňa vyhlásený prvý odsudzujúci rozsudok, ktorý sa stal právoplatným a možno na neho prihladať - § 42 ods. 3 Tr. zak., za iný jeho trestný čin a tieto trestné činy sú vo viacčinnom súbehu, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. Takto modifikované a upravené ustanovenie § 42 ods. 1 Tr. zákona potom zodpovedá dlhodobej súdnej praxi ustálenej viacerými stanoviskami a judikátmi súdov.

Preto, aby bolo možné uložiť páchatel'ovi súhrnný trest, musia byť splnené všetky vyššie uvedené podmienky. Základným predpokladom uloženia súhrnného trestu je, aby medzi trestným činom, ktorý je predmetom prebiehajúceho konania a trestným činom, vo vzťahu ku ktorému má byť uložený súhrnný trest, existoval viacčinný súbeh. O viacčinný súbeh trestných činov ide z časového hľadiska vtedy, ak v období medzi prvým z nich a posledným z nich nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a (bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týkal niektorého z týchto trestných činov alebo trestného činu spáchaného ešte skôr, mimo okruhu týchto skúmaných trestných činov), a to takého rozsudku, ktorý bol ako prvý odsudzujúci rozsudok v trestnom stíhaní pre tento trestný čin vyhlásený a ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a možno naň dosiaľ prihladať.

Z tejto definície vyplýva, že okamih vyhlásenia prvého odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu. Súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného súbehu, a to len vtedy, ak páchatel' bol za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti odsúdený a ak možno na takéto odsúdenie prihladať. Súd teda páchatel'a odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený prvý odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávany trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom (za, ktorý už bol odsúdený).

Krajský súd z podstatného obsahu trestných spisov vzťahujúcich sa na už označené odsúdenia obžalovaného, zistil, že trestným rozkazom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2T/63/2019 zo dňa 13.03.2019, oznámený obžalovanému doručením dňa 22.03.2019, právoplatnosť vyznačená 26.03.2019, bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa dopustil v dňoch od 01.05.2018 až do 12.05.2018, pričom podľa § 44 Tr. zákona súd upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zákona, pretože pokladal trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/32/2018 zo dňa 12.03.2018 na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Súčasne trestným rozkazom Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 5T/5/2019 zo dňa 14.06.2019 bol obžalovaný uznaný vinným z opakovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, ktorých sa dopustil v dňoch 09.05.2018 a 17.05.2018 a opäť podľa § 44 Tr. zákona súd upustil od uloženia súhrnného trestu k trestnému rozkazu Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/32/2018 zo dňa 12.03.2018.

Vzhľadom na zistený skutkový stav a z pohľadu hore opísaných právnych úvah (definície) súhrnného trestu a podmienok pre jeho ukladanie podľa § 42 ods. 1 Tr. zákona, krajský súd konštatuje, že pokiaľ bol trestný rozkaz Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/32/2018 zo dňa 12.03.2018 obžalovanému L. Z. oznámený doručením už dňa 20.04.2018 a skutkov v hore označených trestných veciach sa dopustil - Okresný súd Bardejov sp. zn. 2T/63/2019 od 1. do 12. 5.2018; OS Košice-okolie sp. zn. 5T/5/2019 v dňoch 09.05.2018 a 17.05.2018 - a teda až po oznámení (vyhlásení) odsudzujúceho rozsudku za iný trestný čin, tak táto skutočnosť v danom prípade prerušila možný viacčinný súbeh medzi skutkami, ktorých sa dopustil v posudzovanom prípade - v dňoch 29.09.2015, 24.10.2015 a 02.03.2016 - (v čítane skutku zo dňa 05.12.2017 Okresný súd Humenné sp. zn. 3T/32/2018) a skutkami, ktorých sa dopustil, ako už bolo ustálené - až po oznámení odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/32/2018 zo dňa 12.03.2018. Z týchto dôvodov preto neboli splnené podmienky pre ukladanie súhrnného trestu k trestom uloženým obžalovanému až po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa v posudzovanej veci v rámci prebiehajúceho odvolacieho konania.

Keďže krajský súd ani v postupe okresného súdu pri rozhodnutí o riadne uplatnených nárokoch poškodených vo výroku o náhrade škody nezistil žiadne pochybenia a tento je súladný s procesným predpisom, preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietol. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.